

**СЕКЦІЯ 3. МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ ТА ЕФЕКТИВНОГО
ВИКОРИСТАННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО
ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ**

Кирилюк О.С.

**ВПЛИВ ПРОГНОЗУВАННЯ ФІНАНСОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ
АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА РОЗВИТОК ПІВДЕННОГО
РЕГІОНУ УКРАЇНИ**

*Доц. кафедри фінансового менеджменту та фондового ринку ОНЕУ,
к.е.н. Дейніс Л.М.*

Одним з актуальних питань регіонального розвитку України в 21 столітті, яке потребує постійної уваги, є управління розвитку ринкових відносин. Взагалі, процес потребує комплексного вирішення економічних, виробничих, екологічних і соціальних проблем розвитку та розміщення продуктивних сил у регіоні. Тобто, ми маємо зв'язок з основними видами ресурсів регіону, до яких належить: людські; природно-сировинні, фінансові, інвестиційні, матеріально-технічні; земельні; майнові; інфраструктурні; організаційні, інформаційні, наукові; правові та підприємницькі.

Обґрунтування напрямів підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва належить до основних пріоритетів агропромислової політики в Україні, теоретично і практично значимих завдань економічної науки. В аграрному виробництві України є дві головні галузі — рослинництво і тваринництво і третя проміжна — кормо виробництво. Зернове господарство – основа аграрного сектора економіки Південного регіону України. Зерно є головним джерелом грошових надходжень та фінансовою базою аграрних підприємств. Рисівництво є складовою частиною агропромислового комплексу і має свої організаційно-економічні особливості. На сьогодні в Україні виробництвом рису займаються в Херсонській, Одеській областях та в Автономній Республіці Крим[1].

Розвиток АПК Південного регіону України є вкрай необхідним, оскільки даний район має великі перспективи і займає в економіці України досить важливе місце.

У Державній цільовій програмі розвитку українського села на період до 2015 року засвідчується, що підвищення ефективності сільського господарства є вкрай необхідним для забезпечення продовольчої безпеки й належності країни. Сільське господарство належить до провідних бюджетоутворювальних секторів економіки, надаючи до 15% ВВП. Саме в сільському господарстві створюється майже 50% фонду споживання населення. Більше ніж 4 млн осіб з числа мешканців сільської місцевості зайняті в аграрному виробництві[2].

На сьогодні процес управління, планування, прогнозування фінансового потенціалу підприємств АПК Південного регіону є невідпрацьованим і потребує вдосконалення. Необхідно створити сучасні, більш удосконалені розрахунки прогнозування фінансового потенціалу підприємств аграрного комплексу, які б

сприяли розвитку регіону. Це можна зробити за рахунок вдосконалення діючих підходів до фінансового менеджменту. А саме, до прогнозування фінансового потенціалу підприємства, яке полягає у розробці прогнозу фінансових результатів діяльності, прогнозу руху коштів та прогнозного балансу активів та пасивів підприємства.

Дослідженню фінансового планування та прогнозування є ряд вчених у сфері фінансового менеджменту, таких як І.Бланк, М.Білик, Дж.К. Ван Хорн та ін. Однак, динамічні зміни в конкретному середовищі вимагають перегляду й удосконалення окремих сформульованих раніше тверджень.

У сучасних умовах вирішення проблем розвитку агропромислового комплексу регіону потрібно враховувати такі чинники, як тенденції інноваційного розвитку аграрних підприємств, розвитку експортного потенціалу регіону, вплив міжгалузевої конкуренції на розвиток аграрного сектора економіки та ін.

Отже, підприємствам АПК враховуючи усі чинники, ризики та інші робочі фактори потрібно чітко визначення цілей і завдань фінансового прогнозу, що має бути відображене в конкретній цільовій функції прогнозу.

Між прогнозом і планом існують і розбіжності. Головна з них полягає в тому, що план має директивний, а прогноз — імовірний характер. Прогнозування й планування відрізняються й тим, що характеризують різні шаблі пізнання досліджуваного об'єкта, різні, хоча й взаємопов'язані, форми передбачення його майбутнього стану[3].

За своєю економічною сутністю фінансові потоки агропромислового комплексу функціонують у вартісній формі постійних, стійких взаємозв'язків господарських одиниць, державних органів, домашніх господарств з приводу виробництва, розподілу, обміну і споживання ресурсів, товарів та послуг сільськогосподарського призначення. Таким чином, фінансові потоки безпосередньо пов'язані з економічним базисом агропромислової сфери, оскільки становлять функціональну детермінанту його ефективного та сталого зростання [4].

Основними функціями фінансового прогнозування є:

- науковий аналіз фінансових процесів і тенденцій;
- дослідження об'єктивного розвитку фінансів підприємств у конкретних умовах у певний період;
- оцінювання об'єкта прогнозування (величини капіталу, обсягу продаж, фінансових результатів, інвестицій, курсу цінних паперів, показників фінансового стану тощо);
- виявлення альтернатив розвитку фінансів підприємства;
- нагромадження наукового матеріалу для обґрунтованого вибору певних фінансових рішень[5].

До класифікаційних ознак фінансового прогнозування належать такі як: мета, зміст, характер оцінок, час та спосіб.

Треба відзначити, що фінансово-економічне становище більшості підприємств АПК є складним. Перспективи їх подальшого функціонування можна охарактеризувати як невизначені.

До напрямів подальшого мого дослідження входить дослідження рівня

фінансового стану підприємств АПК на регіональному рівні й уточнити методику його розрахунку на перспективу та ін.

Література

1. Автореф. дис. канд. екон. наук: 08.07.02 / Р.В. Морозов; Миколаїв. держ. аграр. акад. — Миколаїв, 2002. — 16 с. — укр.
2. Н.К.Васильєва. Галузеві й регіональні аспекти інноваційно-інвестиційної моделі розвитку аграрних підприємств// Економіка агропромислового комплексу, —2011. —№3. —с.264—268.
3. Присенко Г.В., Є.І. Равікович. Прогнозування соціально –економічних процесів.: Навч.посіб.-К.: КНЕУ, 2005. —378с.
4. Гришова І.Ю., Галицький О.М.. Удосконалення механізму формування фінансових потоків АПК/ І.Ю.Гришова, О.М.Галицький// Облік і фінанси АПК.—2011. —№ 3. — с.139 —143.
5. Т.О.Ставерська. Принципи і процедури фінансового планування і прогнозування на підприємстві// Держава та регіони. — 2011. —№5. — с.167—170.

Котляр Е. А., Смоквина А. А.

Проблемы безработицы: состояние и последствия

Основой социально-экономического развития общества выступает проблема безработицы. Уровень безработицы является отражением состояния рынка труда, характеризующий спрос и предложение рабочих мест, а также является главным фактором реализации трудового потенциала населения в экономике для получения стабильных доходов от трудовой деятельности.

За последнее время проблема безработицы для украинской экономики стала наиболее острой, что обусловлено негативным проявлением глобального экономического кризиса, потому постоянно находится в центре внимания органов государственного регулирования, субъектов рынка труда, а также часто является предметом политических дискуссий.[1]

К сожалению, объективная оценка уровня безработицы в Украине отсутствует. По данным Государственной службы статистики уровень безработицы в 2011 году составлял 1,5%, в 2010 году – 2,1%. Большинство экспертов и ученых едины в своей оценке – такой уровень не отражает действительность, даже в более развитых странах уровень безработицы не опускался в 2011 году ниже 4% (Австрия). А средний уровень безработицы в странах ЕС составлял в 2011 году 10,4%. Согласно оценкам МОТ уровень безработицы в Украине составляет около 10%. Однако, как показали опросы жителей крупных городов с населением более 500 тыс. жителей, в период кризиса 39% украинских семей искали возможности дополнительного заработка. По мнению экспертов именно эта цифра и отражает масштабы скрытой безработицы в стране. [2]

Негативные явления в области занятости частично связаны с тем, что Государственная программа занятости с 2005 года не утверждалась на законодательном уровне. В тоже время необходимо отметить, что в программах занятости, разработанных в Украине за годы независимости, обобщаются конкретные